

Sygn. akt II KO 56/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **T. K.**,

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 271 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 września 2013 r.,

inicjatywy Sądu Rejonowego w W.

z dnia 12 sierpnia 2013 r.,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2013r., wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wskazano, że stan zdrowia oskarżonego, który zamieszkuje w S., nie pozwala mu na udział w postępowaniu karnym toczącym się przed sądem w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywę Sądu Rejonowego w W. należy uznać za przedwczesną. Sporządzona w sprawie opinia PUM w S. z zakresu medycyny sądowej istotnie wskazuje, że oskarżony

praktycznie nie może brać udziału w postępowaniu karnym przed w./.../ sądem z uwagi między innymi na ograniczenia dotyczące odbycia przez niego podróży oraz czasu jego uczestnictwa w poszczególnych terminach rozprawy. Opinia ta nie daje jednak odpowiedzi na pytanie, czy oskarżony ze względu na swój stan zdrowia w ogóle może brać udział w rozprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że możliwe jest przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k., ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, w sytuacji gdy stan zdrowia oskarżonego nie pozwala mu na stawiennictwo w siedzibie sądu znajdującego się w znacznej odległości od jego miejsca zamieszkania, w przypadku braku jakichkolwiek przeszkód do jego stawiennictwa w sądzie znajdującym się dla niego bliżej (por. post. SN z 12 sierpnia 2008r., II KO 50/08, R-OSNKW 2008, poz. 1625). Instytucja ta nie może mieć jednak zastosowania w przypadku, gdy oskarżony w ogóle nie może brać udziału w postępowaniu karnym (zob. post. SN z 10 stycznia 2007r., V KO 115/06, R-OSNKW 2007, poz. 131). W tym przypadku bowiem przekazanie sprawy innemu sądowi nie miałyby sensu, ponieważ sprawa przez żaden sąd nie mogłaby zostać rozpoznana. Podkreślić przy tym należy, że przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy określone w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy i tylko szczególne względy, w realiach niniejszej sprawy dotyczące ekonomiki procesowej, mogą doprowadzić do odstąpienia od dotychczasowej właściwości terytorialnej. Dlatego w niniejszym postępowaniu w pierwszym rzędzie należy ustalić, czy stan zdrowia oskarżonego zasadniczo pozwala mu na stawiennictwo na rozprawie głównej. Stwierdzenie natomiast, czy istnieją podstawy do przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k., jawi się w związku z tym jako kwestia wtórna, która może być rozpoznana dopiero po wyjaśnieniu wskazanych wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.